

людетъ научаватъ веститъ отъ далечни земи.

Свѣтулката пролази по омачканата хартия и се зачуди.

— Какви сж тия черни лунички по тебе? — Да не си болна отъ шарка?

— Жалко, че си неграмотна, — отвърна гордо книгата. — Това не е шарка. Това сж знакове, наречени букви. Съ тѣхъ се печататъ книги, списания и вестници. По тѣхъ людетъ четатъ и научаватъ какво става по свѣта.

— Азъ не съмъ проста буболечка и не позволявамъ да ме оскърбяватъ. Азъ нося свѣтлина. Надвечеръ, когато мракъ припадне низъ цѣлата земя, азъ свѣтулкамъ изъ мрачината и предвождамъ заблуденитъ.

— Ахъ, та ние сме били сестри съ тебе!

— Какъ сестри?

— И азъ давамъ свѣтлина на заблуденитъ въ духовенъ мракъ, — отвърна книгата. — Който разпознава моитъ букви, научава много чудни и велики нѣща.

— Разкажи коя си ти!

— Азъ, — начена хартията, — не съмъ това, което ме виждашъ. Сега азъ съмъ непотрѣбенъ вестникъ. Нѣкога азъ бѣхъ мъничко клонче отъ гигантски боръ. Но една вечеръ, дойдоха едри планинци, отсѣ-

коха бора съ остритъ си бравиди и наедно съ други дървета отъ гората ни откараха въ фабриката. Тамъ ни нарѣзаха на дребни кжсове и ни свариха на каша. Отъ кашата направиха хартия и на голѣми топове ни разпратиха по четиритъ краища на свѣта. Азъ попаднахъ въ България.

— Ами какъ стана вестникъ?

— Ще ти кажа. Отъ склада ни разпратиха по разни мѣста, за да приготвятъ отъ насъ книги, списания и вестници. Азъ попаднахъ въ редакцията на единъ вестникъ. Сложиха ме на машината и тя започна да се върти. Отъ нашия топъ хартия излѣзоха 90.000 бройки. Следъ това нѣколко бързокраки момичета ни грабнаха и се втурнаха изъ улицитъ. Азъ попаднахъ въ най-сиромашкото. То ме продаде на единъ народенъ учителъ и получи единъ левъ. Съ припечеленитъ пари довечера ще купи лѣкарства за болната си майчица. Учителътъ ме прочете и когато реши да се отърве отъ менъ, вѣтърътъ ме грабна изъ ржцетъ му — и ето ме сега въ копривата.

Свѣтулката пропѣлъзъ по вестника и спрѣ при една хубава картинка.

— А това какво е? — запита любопитната гадинка.